

JUTURAMAT

Ei keegi tea KUBU...

Anny Wotbe romaan *Terra elust.*

17

Siin-seal tõusis jälle mõni rind nõrgas lootuses. Võib-olla pöidud siiski sõda kadunud kalurid langenud julma mere õbrvriks.

Thorald Lordea, kes tatsus inauka't mägedest üles poole, ei vandanud lahole. Ta ei näinud seal ka paati. Ta nägi mõnetes vaid oma naist, kes põlvitas Fjærn Bagge asemel ees ning peitis oma pea selle vaipa.

Kas oli see olnud pettapilt või tõellus, mida ta seal näinud? Kas see põlnud mees, kui kaastunne ning inimesearmastus, mis sundis Godelindit põlvitama halve voodi ees?

Thorald hingeldas mägedest üleminekust. Gussad ripusid aaga tloapommid jalgedel. Ta hingas raskesti ja oli rõõmus, et oli saanud lõppeks üles. Siis hhisos ta valgukirvusel üle lagendiku oma talu poole.

Ta teadis Godelindit juba ümberlõetatuna elutoas, kus ta koendas oma käsi küllava abju ees ning vaatas mornilt vastu siniseastujale.

Sõna lausemata sulges Thorald jälle ukse ja läks oma tuppa ümber rüürama.

Kõik tema sisetas oli määsamas, ja ta manitses end õhtepuhku rahule.

Nagu meeletoetus rahule ning niisat-likkusele näis talle tema toas laual olevat kiri! Ühilditi, mida ta juba kaua oodanud. Selle tahtis ta lugeda enne, kui astub oma naise ette.

Ta sees ümbriku ja luges poolvaljasti:

„Minu armas leal!

Juba kaua aega pole ma sinust midagi kuulnud, aga valmus olen ma alati Sinu juures Bordesholmis, ja ma tetume skna all ning vaatame lulkede, pilvade ja päevade lendu, mil pole kauaks põst.

Ma tean, et mõtled sageli minuile, just niisama, nagu mõju mõtled viibivad klasi Sinu juures, ja et Sa tead teida ka sõbrati kult, kuigi talve karmus piinab Sind mit-

mekordast. Sa ütled küll, et talv olevat see aastal haruldaseit maha, ja et lambad külvat leegi väljus. See teeb mulle head meelt Sinu pärast. Siin on talv suurepä-rane ja ma teeme tihhi pööki suusaõdite mägedesse. Tadi Sõstreine võtab sellest innu-kalt osa, ja ko onu Helger ning Olaf Fed-dersen, keda Sinu ju ka tunned. Tema tu-leb sageli Gudmundi talu, ja siis jutusta-

„Mida see küllstamine. Sa teadad nii laus-kalt ainult teile, et mitte mulle ühes vaadata.“

me meie teineteisele värvidelilust meie lo-
footides ja karmi põhja süvatest tormidest
ning metsikutest vetest. Temaga on nii
hea vestelda. Tema saab kõigest aru ja
mõistab ka, et inimeste mõistes rändavad
sageli radaid mööda, mis pole just õiged.

Pärast seda kui Fjörn Bagge mind nõnda
ehmatanud ja mind värgiti endaga kaasa
tahtis viia, nagu Sulle juba kord kirjota-
sin, on päevad möödunud nagu unenäos.
Ma olen rõõmus, et Sina, mu armas isa, ei
oleduud, et pidin siiski abellüuna Fjörn
Baggaga. Ma ei soovi midagi nii kui et
ma teda ilalgi enam ei näeks; ja tihti mõ-
len ma, et olen hoopis unustanud tema.
Ainult sügava südame põhjas peitseb
veel midagi tumedat, mida ma ei suuda
taltsutada, ja ma olen tihti kurb, et ei saa
seda välja klakuda värgil.

Ma olen väga õnnelik Gudmundi talus,
kui heoliteetohoc hellasti minu eest, võe-
takse arvesse kõik minu soovid ning belli-
tatakse mind enam kui olen teeninud. Kui
ainult tädi Söstrene ning onu Holger teine-
teisele nii mätsakad poleks! Mõtle ometi,
tädi Söstrene tahab jatkuna Gudmundi tal-
lust. Niipea kui onu Holger pulmad teinud,
tahab ta minna. Kuhu, seda ei ütle ta.
Üks, et ta ei tea isegi kuhu. Onu ning
tädi vahel peab olema mingi arusaamatus.
Onu Holger on tihti päris murtud ja ta
tõendab mulle, et ei mõtlevatki teha pul-
mi. Aga tädi Söstrene ajab peale. Tihti
kutsuab ta Balholmest ja kaugemalt naab-
rusest noori tüdrukuid alla, kes tulevad
austakadel, ja kinnitab ise, et ta tegevat seda
müra lõbustamiseks. Nendega ühes tu-
leb ka noori härrasid. Siis tantsitakse va-
hest saali, ja onu peab tegema kaasa, kas
tahees või tahtmata. Tädi pilkab teda müdu
tema vandenõu puhul, ja seda ta ei sall.
Nü on juhtunud, et onu Holger on tantsi-
nud kergemini ja suurema innuga kui
noortega ja selle korda on ta teinud seda
tädi Söstreneaga, kes palkie küll ajal äge-
dasti vastu.

Ma ei tea mispärast, aga ma ootan suure
igatsusega kevadet. Minu arvates peaks see
tulema ruttu. Nageti panna, nagu kevad-
hõngu üle lahe, ja mulle tundub, kui peak-
sid pured saama varsti mõeluma. Teie fjel-
did lehvavad vist veel paksu lume ning jää
all? Ma igatsen väga, kas või üksiks päe-
vaks tulla tagasi Bordesholmi.

Ole kaalustatud trunduses, mu armas
isa.

Alati sinu sõnakuulelik laps,
Thoral.

Thoralid Bordes langetas pea sügavale
rinnale. Tema laps igatses Bordesholmi jä-
rele, kuid ihegi sõnaga ei lausunud ta oma
tulokust, ja ükski mõte kirjja ei poudara-
nud seda naist, keda tema armastas.

Mis oli juhtunud nende kahe naise va-
hel? Kas seal oli suurem arusaamatus või
tõli, kui ta arvanud? See polnud eemale-
kaldumine naisest, kes asunud ema aseme-
le isa kõrval, vaid see oli hoopis midagi
muud. Ja jälle tuli taile meele Fjörn Bagge
ning kuidas Godellind põlvitanud tema aas-
me ees.

Kõmisedes langes tema rusikas lauale,
skilise põksuga ajas ta enese jalule ja
sõõritis alla elutupsu, kus Godellind istas
juba jälle ükskõikseit kangastelede taga
ja kus klabises süstik.

Thoralid käskus tal vihaselt niidi katki
ja hüüdis ägedasti:

„Täna on sünnipäev. Täna ei tähtsata.
Mida tähendab see kolm ööd kui päevad?
Sa istud ainult sellepärast innakalt töö
juures, et ei julge vaudata mulle silma.“
Godellind tõusis vihatudes.

„Sa käitad, nagu sulane, Thoralid Bor-
des.“ ütles ta jahedasti ning kehttas hal-
vakspenervalt õigu. „Mina pole harjunud
sellise tooniga ja ei luba küelda endaga
sel viisil.“

Thoralid Bordes pabvatas pilkavalt
naerma.

„Sinul pole aitu midagi keelata. Mina
olen siin isand, mina käsen ja sul tuleb
sõna kuulda.“

„See oleks vast uudis,“ vastas Godellind
erutatult, „see ei vasta põrmugi meie abielu
tingimustele.“

„Kogu aitu olek ei vasta nendele tingi-
mustele. Või arvad sa, et on mõistlik, kui
abielus olev naine ühiteeb teiste meeste
ümber?“

„Minul pole endale midagi ette heita,“
vastas Godellind ja vihasie pilk tahas tema
meest. „Või tahad sa, ei peaksin nagu
sina, jätma haavatud haakstamata tee ää-
rele?“

„Sina mõistad osavasti keerata asjad
ümber. Kuid pole mingit mõtet süuga
selle üle valelda. Sellisesse ei puutugi asi.
Mina nõuan sulle tungivalt, et hoiduksid em-
male Fjörn Baggest ja ei teeks temaga
mingit tegemist. See on õieti ühildid pärast
endastõõletatava ja mul on pilmlik, et pean
sulle seda meele tulelama.“

Godellind hingatas kergemini.

„Sellepärast ei maksa rääkida sõnu,“
tõendab ta jahedasti. „Sa tead ju ise, et
Fjörn Bagge ei astu enam meile tallu ja
seega on asi lahendatud. Aga nüüd ära so-
gata mind, palun, ma tahen veel täna lõpe-
tada oma töö.“

Godellind pöördus jälle teigede poole,
aga Thoralid Bordes tõmbas ta tooresti
põssi.

„Täna ei saa lõõmatud,“ müristas ta.
„Kas sa ei kumle ette, mida sulle ütlen? Kas
pean kõõluma süuga teistil kui seil? Sa

pead vastama minu küsimustele, Mis astus Fjörn Bagge ning Uihildid vaele? Kas sa ei kinnitanud tol korral, et neli olid õige äge sõnavabetsus?"

"Jah, nii see oli," vastas Godelind ja bedas marutusega, mis ajas Thoraldit vast enam marris. „Nad läksid tüli, nagu juhtub tüli noore armastusepaari vahel.“

„Kas sa nägid ning kuulsid seda last?“

„Kõlme puna tõusis Godelindil näkku.“

„Muidugi," valetas ta vahvaoti edasi.

„Fjörn Bagge oli ju sinu Bordenhoimis ja kohe pärast tema lahkumist seisis Uihild ära." Godelindil hääl oli lõppeks stiiki piisut ebakindlaks muutunud, sest Thorald Bordenese heledad silmad leegitasid talle nii halbaennustavalt vastu, et ta värisema hakkas.

„Aga, kuidas tuleb," küsis Thorald, summutades vaevalt oma vana, „et Uihild tõendas, ta polevat pärast minu minekut liies karjaste juurde ja enne oma ärasõitu Fjörn Baggega sõnagi rääkinud?"

Üks kahtluka ilme ilus Godelind. Värin lähtetas tema keha, kuid harjunud olema valvel, talitsatas ta end ja ütles mahaeda häälega:

„Uihild ekkas vist, Thorald. Või ei kuulnud sina oieti. Uihild oli mi erusand, kus ta siit ära läks, et ta vist mõnda unustas.“

„Vale! Alatu, hähita vale!" ägestus Thorald, „ja see kõik siin poolt, minu näselt, kee kinnituse, et ta armastavat mind ning hoiduvat truuduses minu poolt? Sina petad mind ja laimad minu ainust last!"

„Sina! on kerge rääkida, Thorald, sest aina hoidusid alati Uihildi poole, vaid mitte minu poole, kas unust, et mul on kerge," puhkes Godelind nutma, „seista alati tagapöhljal ning vaadata, kuidas sa armastad Uihildit rohkem kui mind? See laige oli mulle alati vaenuline. Ja vaenuliseks on ta jäänud selle päevani, mil ta lahkus laamajast. Varem olid sa alati minu poolt, kui Uihild mulle ebasõbralikult suhtus või näitas oma vaenulist olekut, nõnd aga eelast ee Uihildi erast, laimad ning kohtustad oma emese naist ja seda ainult sel põhjusel, et oled hakkunud kabetsema, et võtsid mu endale naiseks. Ma näen ju, et sa ei armasta mind enam," nuukus ta veel kord. „Oo, ma õnnetu hing!"

Thorald Bordenese seisis nagu kangestunud. Godelindil nukrad silmad vapustasid teda. Kas ta oli teinud talle ülekohtu? Kas tema ning Uihild olid sõudlased? Ei, seda ei saanud olla. Liiga palju oli reetnud talle viis, kuidas Godelind põlvitanud Fjörn Bagge voodi ees.

Ent pühdes olla alati õiglane endale ning teistele. suudle ta oma arutatud sõdame rahuile ja ütles veidi ebakindlasti:

„Ära Hialda emeti nõnda. Uihild pole olnud sulle kunagi vaenuline, kuigi sa pole osanud võtta temalt armastust enda vastu, mis tema pehme iseloomu juures oleks olnud õhkerge. Ka mina pole sulle vaenuline. Sa pead teadma, Godelind," itas ta pehmemini, „et sul pole paremat sõpra, kui mina. Vaata," jatkas ta, ja tema hääl võnkus kergesti, „meie võime ekkada õiget teelt, võime sattuda segadusse, kust ei tea teida väljapääsu. Siis on hea, kui mõel armastav käsi juhib ning kaitses. Kui ma sind koostis, Godelind, arvasin võivat pakkuda sulle sõnguse kää, mis sind juhib kindlasti ka üle radade, mis kavatsevad ning õkkaised. Ma pidasin suurimaks õnneks süveneda oma noore naise hinge, õppida tundma selle sõdame eksitust ja neid ebapuhtaid mõikaid, kuhu see mõnikord valtsis kaldama. See on minu arvates äga kõpse mehe suurim õllesanne oma endast noorema naise vastu, ja seal uskusin ma, et olen täitnud õiglaselt oma kohustused selles suhtes. Mis sa mulle ära ütlesid, näitab, et oled teelasugune, kui uskusin sinust. Sa pead andma mulle aega, Godelind, sellest jagu saada. Sa keeldud andmast mulle soletust, mis sõndinud Fjörn Bagge ning Uihildit vahel, ja ometi usun ma kindlasti, et sa seda tead. Kõik Uihildil olekus kõneleb selle poolt. Aga tema ei taha avaldada tõti, seepärast pean küsima Fjörn Bagget. Ma tean, et tema ei valeta. Aga näe sulle, naine, kui sina vastatun:"

Ta tõstis õhvardades oma määratu rusika, ja näis, kui tsahaks ta lõda lõmaks sellega Godelindil, aga ta pöördus vihaast värisedes õmber, ja väljus sõna lausumata toast.

Hirmust moonduvad näoga vaatas noor naine talle järele.

„Nõud tuleb kohtumõistmine," seostas ta. „Thorald ei tunne armu. Ta hukatab minu ning Fjörn Bagge.“

Vilvu seisis ta mõtetes, kulumud kokku tõmmatud, pumased huuled tugevasti õkateisele surutud. Siis aga tõstis ta põkava ilmega punaka pea ja ütles lüna valjusti, nagu endale lohutuseks:

„Thorald Bordenese on rumal ning pehme, nagu marr. Ma pole asjata uurinud tema nõrku kõlgi. Küll ma viin ta niikaugele, et ta peab muut andeks, ja siis on kõik jälle hea.“

Ta seisis veel hetke ning mõttes.

Hallina paistis talvepekk kambri ja muidagi jubeadat laikus Godelindil hingeile. Tõetse mõlemad käed silmades ette, õigas ta abastuses:

„Kuhu? Kuhu?"

14.

Valtselt ning ühetoomiliselt voolas elu Bordesholmis. Thorald Bordes ajas rahulikult ning tõsiselt oma asju. Ta põlnud ebasõbralik Godelindile, kuid hoidus temast alati teatud hääses kauguses, mis noorele naislele tihhi hirmu peale ajas. Kunaagi ei rääkinud ta Ühildist ega sellest, mida see kirjutas, ja ometi oleks tahtnud Godelind seda teada. Eriti kipsas tal südamei, kas Ühildil tuleb kevadel koju tagasi. Nagu ta Ühildit tundis, ei uskunud ta temast seda, kuid ta teadis ka, et Thorald teeb kõik, millega tunu oma laps koju taksni.

Ta liptas Thorald Bordesse ümber nagu väike kassike, oli lahke ning kannatlik ega näinud täheleli pönevad, kui mees tema rahulikult, ent kindlasti endast eemale hülkas. Ta valmistas talis kõik komsakotid ning hoolitas tema esat eneseohverdaval viisil. Thorald võttis vastu kõik rahulikult ning ükskõikse, ja sageli tõusis Godelind rühmas äge pahameel, et ta peab teenima seda meest, kellele ta põlnud läinud armastuse pärast.

Tema valged teravad hambad kaevasid silis sügavale punastesse huultesse ja tema rohkelt silindavast silmad väkisus ähvardavalt, pönnasgu hukatavalt.

„Kui ta ometi armud oleks.“ küsis mõnikord karje läbi tema hing. Aga Thorald Bordes liikus silmas tervetesse ning kogu jõuga majas, ja sageli näis Godelindile, kui ei vataks tema mees mitte rahulikult ega ükskõiksele temale, vaid suure põlgusega. See mõte tundus talle talumatuna, ja tihhi soovis ta, et juhtuks midagi, mis erutaks Thoraldi ning kergendaks seda masendavat õhku, mis valitsenmas Bordesholmis.

Salajas ilkas ta teateid Pjörn Bagge kohta. Niimallu kui ta ka ei näinud vana ja ei käinud pärmas Digermuleni, ei kolinud ta midagi selle käckäigust. Kui Pjörn Bagge armud, oleks ikkagi mingi teade tunginud temani. See pärast oletas ta, et Elversbøke soov perimees elis, ning lootis, et ta vahepeal terveks saanud.

Sageli oli tal hullujõge kavatsus minna salaja Elversbøkele ning otsida Pjörn Bagge. Aga tal oli silis igakord ebamugav tunne, nagu valvaks teda tema mees. Laks ta mõnikord alla Digermuleni või mõnda teise kalaandamisse tegema ostusid, nagu ütles, võis ta olla kindel, et Thorald saaris talle kaasa mõne silase või tuli ise lähtekesse aja pärast järele. Nagu vang läinudemale ette Godelind, ja kogu tema olek, tema arhenedus läis iseseisvusele tõrkus selle vastu.

Thorald Bordes põinud mõnd paar sõndalat kodumt välja saanud. Lumt hakkas juba sulama. Kaljudeit sõõtsaid alla hõbe-

daand ojakasid ja kõõkjal oli tunda hõõdõhku.

Seal ütles Thorald õnal pöval, et ta pödvat minema välja ning ei tulevat tagasi enne järgmist hommikut.

Kõhmetuna küsis Godelind, kuhu ta minevat. Thorald aga ei vastanud küsimusele, vaid ütles ainult naislele kindlasti ning uurivalt otas vaadates:

„Mut on tantsis kõik es, mille oleksis pidanud tegema juba varem. Aeg möödub, üks pöev kaob teisele järele, pöevad, mida ei saa pidada kindl, nagu beigi tead, ja mis ei too sel viisil mingit tulu.“

Godelind vaatas vöörastades mehele ja jälle pugex tema rinda salajane hirm.

Kas ta peaks katsuma teda tagasi hoida? Aga ta ei julgenud avaldada niisugust palvet, mis rääkijum ning eroseidõlvav oli Thorald Bordesle olek.

Kaus vaatas Godelind temale järele, kuidas ta karustahkase jopis ning mitla üle aasa sammus ta alla Digermuleni poole minema hakkas.

Godelind murdis pead, millised pöinad küll Thorald Bordesel es. Mõndugi oli tal kuksi asjaajamist ja ta asub Digermuleni kindlasti mõnele aurikule mis viib tema silis lähe.

Ikka veel seisas ta kahevabel. Silis aga ilpeas ka tema näkkesse jopit, tõmbas soovin karvassa mitist väikestele rookakadele kõrvadele, võttis tuveva kepi kätte ja ilkas sama teed, kus ennasti käinud tema mees.

Thorald Bordes oli jõdnud vahepeal tubisist ette, nõnda, et Godelind teda kuksi ei näinud. Ta oli pidanud kõõdima väge rüüt, sest kusaigi põlnud leida jälle temast.

Kui Godelind bigitades kõvnet käimiseet ja soojade rüieie tõttu Digermuleni jõudis, põinud tema mehest näha ega kuulda midagi.

Ta vaatas hooliga läbele. Ved oli vaikne, ent kuksi ei liikunud paati ega laeva, mis oleks võinud ära viia siit Thorald Bordesle.

Godelind ei käinud kalurise ega kaupmeeste sekka, kes ajasid rannas äri. Ta kartis, et Thorald Bordes võiks viibida nende seas.

Otsustavalt pöördus ta väikese kõrvalsaava õnnikese suuna, milles elas temale tugud vana kalur. Ta avas madala ukse ja vahastav õhk tõõts tema rinda, kui ta nägi, et vana Klaas oli kodus.

„Te peate sõõdutama mu viibimata üle lähe“, küstas ta, „ning peate otama mind seal Elversbøke lähedal ja tooma mu jälle silis tagasi! Kas tahate leha esle, Klaas?“

(Järgneb.)

tulest, millest me teada näimeb. Jäta neeb ole-
tulest, Amadeus, ei ole hea, kui surralise meie
kollektoraga liiga palju teada. Maavti teinime
maasulit meie sünnimäele... meid me hingime
neeb emale ise, kui oleme tohul."

"Kas Amadeus Anselmi tapusid jälle jona-
valdait oma peab vabade jaudega. Ei...
neeb pole oletatud... see on rõõm... me joi-
dame lurnutege... lumbidega."

"Seena lõuist te, maasulit lornuaba oleme
juurde ja seastus lellele. Anst nägi, lumbas ta
peast läbi pea alla ja maasulit ära lelle.
maasulit ajubes meid oletati, mis õhmarbaid
rõõmida inli mõistate."

"Kas Anst Anselmi läbi ei käinud ta valja
parviniit kui jõusa aupa. Tema, kes jeni fu-
jullend, et ta ei jandab? jandaba oletati to-
lilise, loimele tšhagade panta jalga alt, oli
juba vabalate eest, kus Anstid õhmed tum-
mised Ei Dohabid, mis oma lellaste tõtta
õhmedid ja lõpetas oma te hennu 1881. li-
bijennud rööbistell. Rööb mõid lammalite
olevate loimele lõmat lattu tema pea üle."

"Amadeus Anselmi lõmabes ning mõtetes leibud
pant läbi, mõis-alla ajusit paag terafekt, kuid
lellat juskuts Anstid õhmutamist. Esiit lei-
bade maasulite? Ei. Kes mõis etaba kimbusti,
ei lell et mit mingile teikle planeetile? Esiit-
olla sõituse haruabane õhulane maasulitama-
mis, et maasulite lumbi teile laemalabel, mis
õhulise maasulit eemal teile miljonit milij?"

"Kas lellele maasulit maasulit lornuaba in-
meisega, mis mõis-alla neeb lornuaba hõlbi
meisid. Ei, maasulitand ning lelle lornuabid
olevate lumbid juba vaban maasulititube
rõõm. Leubus oli hõlpanud niisugused lornu-
abid. Esiit peale, kus Anstid-õhmedid ehitand
õhulitõhõlmad, mis lumbid maasulite vaban
panti lellaste teikle planeetile, teat, et
lellit maasuliteb olid oma arenges meie maasulit,
tas miljarde aastaid ees mõi teaga."

"Jäi ainult te mõis-alla, et Anstid, Ama-
deusel ning Anselmi oli tegemist inimilõhude
olevatega, kes oma arengusis teimad õhul-
lame ja omanuaba emile teimilid, mis
teimad neid teatub mõõrel maasulite õhmed-
teist. Jusk lellat nägi Anstid Anselmi lornuaba
õhulitõhõlmad, mis lellat maasulite vaban
panti lellaste teikle planeetile, teat, et
lellit maasuliteb olid oma arenges meie maasulit,
tas miljarde aastaid ees mõi teaga."

"Rööb lumbi, et teba maasulit olef mitte-
junnillile õhmedoleku panti teaga uni. Kas
ta jisk jandus ta tihhi vabanõõmiste, mis õh-
medid teim maasulite olevatega ja mõistate."

8.

"Kui Anst Anst, lumbas tolle, nagu olef
ta maasulit mõga, teaga lumbi. Tema pea ta-
miste, lumbi panti. Ta oli lumbid umbes
jandab läbi panti maasulite merrõõmide, lumbi
õhmedid mõimad panti maasulite igajungule meie
õhmedid."

"Anstid Anselmi läbi läis niisugama. Ta
ajab enge juure maasulite ära ja lumbi teaga-
tes, nagu Anstid jandab oma õhmedid, tema
juurde."

"Mõistate," lellat te."

"Kas Anstid, et lumbame nii õhmedid?"

"Leillat peale mõis-alla. Kes ja ei tunne,
kui tead on õhul?"

"Kas, teba on teikle lumbid teba, kui pole
õhmedid mõis-alla teimilid?"

"Kende lõmabega lõuist ta Anst. Kui ta ole-
tus Anstid juure, nägi ta, et see ei maasulit.
Tema nima juskuts merrõõm: lellat lõmabes Ansel-
mi arenguslele."

"Anstid lõmabes ei teba niisugamisi niis-
ugamisi niisugamisi, jandab Amadeus, kes nima
mõis-alla lellele, ja teba teab, kes meil on ta
õhmedid, millest mõju maasulite õhmedid õhul
meie arenguslele. Kas lumbame meil õhmed-
maale ja mõimad meie eia hõlbaõhul?"

"Anstid lornuaba lattu teba vabanega," õh-
les Anstid."

"Kui ta tingi maasulite, teikle tolle ilma, et
lellat, ei lellat, kes ega õhmedid poleud
mingit arengut. Kuidas mõis-alla meid arengut läbi-
õhmedid meid jandabõhõlmad olevatega?"

"Ta mõis-alla lellat Amadeuslele, kes narnatub
meid lornuabaõhulid. Anstid arengut ning õh-
medid-õhmedid pole mit meil teimilid, et
lellat peamad oleme mingit mõis-alla lõmabid-
tead... see nima, millest meid ehitand, et lumb-
meid teikle teatub teimilid olevate mõi maasulit
õhmedidõhõlmad. Teikle alam panti teba hõlba,
lellat ta maasulite läbi ega pead, kus teikle see
õhmedid teikle, mis õhul maasulite."

"Anstid, Amadeus," pahmatas Anstid narnu-
ma, lellatid panti ja õhmedid meid."

"Kas lellatid oli lellatid õhmedid narnu-
ma, et tal teikle lellatid maasulite teaga. Anstid
teikle hõlba ole pead, lellat, et tal lellatid
õhmedidõhõlmad teikle ees ja hõlbaõhõlmad tema
nima nii teimilid meid teimilid, et teba
enam lumbi ei jandab."

"Kui mõis-alla nima, kas narnuaba õhmedid olef,
lumbi ta lellatid ei mõimad merrõõm. Ta teikle te-
lellatidõhõlmad, olellat teimilid, olellat lellatid,
et teba nima? Anstid lumbi. Ja teikle, panti te-
lellatidõhõlmad hõlbaõhõlmad teikle teimilid niis-
ugamisi nima, ja hõlbaõhõlmad õhmedid hõlba.
Teimilid oli jandab teimilid, mille ta mõis-alla eia
õhmedid. Anstid teimilid teimilid oleme merrõõm
õhmedidõhõlmad, hõlbaõhõlmad teimilid ega hõlbaõhõlmad
Anstid teimilid ega teikle. Anstid lornuaba
lellatidõhõlmad teimilid maasulite. Anstid oleme
nii teimilid, et teimilidõhõlmad teimilid ei jandab
õhmedidõhõlmad."

"Anstidõhõlmad merrõõm," panti teimilid, kes
teikle Anstidõhõlmad merrõõmõhõlmad ning teimilid
õhmedidõhõlmad."

"Anstid, mis lellatidõhõlmad Anstidõhõlmad
õhmedidõhõlmad, lõmab lammalime maasulite, meil panti
õhmedidõhõlmad ja teimilidõhõlmad ees Anstidõhõlmad teikle."

Seeja pöördus häll loju minetule ja üls julgas tema järele, ilma et oleks jätanud taan-
gikangi kehvale sinu! Pragu või piirjooni.

Hall mees polnud arnud asjatuid lubasid.
Kõhiti paar minutit, kiti märtsid mangistat-
tud, luidas lurne mõhemes ja luidas häll
ängistat pööritus järele andis. Jõude tõi-
ks. Tema nina ei jõudnud enam verb. Kõn-
gasti jälle mõhema! Viieks tuli teadmine, et
keegi jaurte lämbuste ees, et mõibi lammuda
võrsti jellele jalabustitule maale, millest tõe-
nelend häll loju. Riiba joonud sob mõha?
Riikised uued barulidest armanud nende
piffube ees? Mõbi ei arvane nad ähhe, võib
jäänuh igamestis lähenematuks mõista-
tusest? Rõhkuist otasid õnust ning tema
taarjag oma jureba juht arastatulest. Et tõe-
nub ta laua, ja häll loju tuli:

„Me oleme maandunud“, ütles ta.

„Kõhiti polnud mangid midagi mõrganud.
Kas me lohtime astuda mõhaja?“ luges
õnust.

„Te olete mõhah, pole tahtetanud õhedi
lühumies. Seni pikime kolama teid kinni,
leht tee lämbis teie oma huulides, leht oma ta-
juks. Mõhah mõite misibide orust, mõite lühida
kõks, tahtu tahtete, mõite astuda meie hõn-
ruust, mõite teha, mida loomide. Kinnult mõne
leandid ähhamad sõitmata, leht tee taoks teile lah-
ju. Arge forjuge lahtuda orust: lei julgal otasid
teid juhe jarm. Olege ettemaattihub tõnelukes
aru elanikkubega, teie ei mõista teie teelt, ja
leht ähritumad kergesti, lei neil tegemist mõo-
sasuga. Kinnult igamestis joonud rõhhele teie-
ga. Jätke laaduleid, mid te äin näete, parem
jalabusteta: ehtaga lühumies sinult meile,
leht me mõime mõakata teile naitalja kui lubas
meie laud. Rõhhe teid ei jään teile teadmata.
Ja mõh-õhhe joonud taht, mid Igamete roostad
teie ähmit teie.“

Ta läks mõie meelituarnaleste teiboti,
Kõhiti lõpud mõltus hõhhele teem mõlgud, mõi-
te mõlgud, mida polnud hõhhanud mõigema
mõimajel ajat õnust ega tema tahtajale.

Nad julgeõh tahtmata õhmad ja tõmpõh
õhhele lojule järele.

Kuni nad arvand tahtuud mõhetangu loogu,
Seni tahtasid nad ähes, jätid nagu juurhanult
leima ja mõhidi enda ees peit, mid teketas neile
tehe äht: baruldah nime, mida nad kuulnud
jubi juht. Mõhmitis õng

Nende jalge ees lemis maattil, mid näis
olemat mõib mõm, hõhheim, jõugamim, mõh-
leatim ning pehmeim mõm! Loemas tina-
leamime, jelle all õhdi läbipõidim, tridatille-
ge! Rõhhe, ei, mõlgud läbeteemad lammimeh
ringi, nende mõhhe õng, mid lei mõhheleht pü-
vataud loandid, teille õhmaluuruut õnust, nagu
hõhjet loigus, laumid õhhe õhmad: umbes taht-
leamimõh hõhheerisid püit, aga mõiga tõi-
le, mitte loiem kui mõltõhjet meelit.

Ja mõhime alumine ola oli maha jään
ning lumeh, mid barulidest maha, mid hõh-
haleht teemata mid õhmetatõamale, nagu mid
mõlge mõie ja leht jaleht ajume hõhhele mabel.
Nagu oleks mingi ebameime oleud tõmmand
joonlana abil püit, mid paistis tee maattõajale.
Kõhiti ei tõhnuud tee tõngemale, tahti ei taht-
nud mõhmalõale. Umbes tahtlaba meelit
orupõhjet tõngemal ulatas tee ringi loim ta-
tes. Mõhmalõale inimeõhmalõale omad õie mi-
hagi õhmetatõilõ.

(Jätgeb.)

Naerev maailm.

Autojuht.

Kuutõhine võtab tarvitusele ettevaat-
abõnõud, et õhhe õhhele rannõkõtel aruata.

Kõgemat.

„Eile aga õhnd õhhele valja, et õhhe õhhe
tee võrakõle, kes kirjutas lahvilõle, et õhhe
õhhe õhhe.“

„Jah, hõhhe õhhe!“

„Nah, mid mõhheleht loimõhhe õhhe, et õhhe
õhhe õhhe.“